

Farský list

7

2016
ročník XI.

27.3.2016 Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Úvodník

„Je ťažké odpustiť iným. Prosme Boha o milosť, aby sme vždy dokázali odpustiť“ (pápež František). Ach, aké to bolo kedysi jednoduché. Keď sme sa ako škôlkari pobili kvôli hračke či štuchancu, dospelí nám prísne prikázali pomeriť sa. Oduté tváričky malých bojovníkov tak museli ustúpiť stisku drobných rúk a vážne vyrieknutému: „Prepáč.“ Čo na tom, že sme sa o chvíľu klbčili opäť; vedomie, že aj napriek tomu sa budeme priateľí po celý deň, nám do života vlievalo radosť z toho, aké je jednoduché uzatvoriť prímerie. Ako dospelým sa nám však odhalilo tajomstvo zložitých medziľudských vzťahov. A ako vraví pápež František, práve odpustiť je ťažké, ba často nad naše sily. Možno povedať, že v niektorých chvíľach ani neuvažujeme o odpustení. Hlboko zranení prestávame veriť v uzdravenie. Rany bolia a duša bolí, spomienky tlačia slzy do očí. Už predsa nejde o uchmatnutú hračku či nevinný štuchanec do chrbta. Bolí nás zrada, klamstvo, fyzické či psychické násilie alebo neprijatie. A predsa. Aby sa rany zahojili, skutočne zahojili, potrebujeme práve odpustiť. Bez odpustenia sa totiž nemôže uskutočniť uzdravenie. Skutočné uzdravenie. Nie vytesnenie zranení zo spomienok. Ani prirýchle: „Je to v poriadku.“ Odpustenie je proces. Je to vedomé rozhodnutie strhnúť leukoplast strachu, slabosti či plynúceho času a nechať pôsobiť čerstvý vzduch. Rana sa hojí. Stojí to námahu, je to riskantné. Ale zároveň je to nevyhnutné. Ktosi múdry raz povedal, že neodpustením ubližujeme predovšetkým

sami sebe. Je to tak. Držať v sebe hnev, čičíkať sa vymenovávaním krívd – domnelých či skutočných, odporovať myšlienke na „odpúšťam ti“, to všetko pôsobí na dušu ako jed. Jed hada. Toho istého, ktorý sa plazí dejinami Starého i Nového zákona. Čím viac váhame, tým je jeho šepot hlasnejší. Nemôžeme odpustiť, boli by sme slabošskí. Nemôžeme odpustiť, nezaslúžia si to. Nemôžeme odpustiť, stali sa nám strašné veci, za ktoré niekto musí pykať. Zranení a ubolení postupne začíname veriť, že tieto myšlienky patria nám samým, že sme ich pôvodcami. Neodpustenie v nás hľodá ako termít, nahľadáva nám pohľad na život, okráda nás o radosť a pokojné noci. Nabaľujú sa nové a nové nezahojené zranenia, až sa napokon bojíme dôverovať človeku, bojíme sa, že nám niekto opäť ublíži. Duša, vzchop sa! Vypni rádio Had FM. Nalaď sa na frekvenciu Ježiš vie najlepšie. Človek, ktorý sa rozhodne odpustiť, nie je slaboch, práve naopak. Vie, že odpustením je o krok bližšie vnútornému pokoji a vyrovnaníu sa s ranami minulosti. Nosiť v sebe ťarchu krívd a bolesti je vyčerpávajúce. Odpustením akoby sme v srdci otvorili všetky okná dokorán. Naše rozhodnutie často nevyústi do zmierenia sa s vinníkom, ktorý oň možno ani nestojí. Napriek tomu to, čo odpustením získame, stojí za vynaložené úsilie. Pozrieť sa minulosti do očí a necítiť pritom bolestnú triašku, spomenúť si na staré údery pod pás a neprežívať opäť bolesť, to je oslobodenie, ktoré vyviera priamo z odpustenia.

Dajme duši šancu opäť sa zhlboka nadýchnuť! Duch vanie dejinami sveta, vanie i našimi osobnými dejinami, akokoľvek sú boľavé. Sú bolesti, ktoré prevyšujú naše odhodlanie odpustiť, no vpustíme do nich Boha – on prevyšuje akúkoľvek bolesť, akúkoľvek krivdu, všetok strach, traumy a neschopnosť. Klaknime pred ním v dôvere zraneného dieťaťa. Povedzme mu, kto nám ublížil, ako to urobil, vyplačme sa z bolesti. Poprosme ho o silu odpustiť, nezlorečiť, nepripomínať si zlé. Pane, daj mi silu kráčať tvojou cestou odpustenia! Oslobod' ma od strachu z nových zranení! Naplň ma radosťou zo slobody, ktorú pocítim, ak odpustím! Nech spievam, jasám na tvoju slávu, nech zlomím putá obáv a ustráchanosti! Nech moje srdce uverí, že ma nedefinujú zranenia z minulosti, ale pravda, a tou je, že som milovaný Boží syn, milovaná Božia dcéra! A čo ak neverím, že Boh o mňa stojí? Čo ak viním práve jeho z tých zlých a smutných vecí, ktoré sa mi stali? Čo ak kráčam cestou opustenosti, čo ak moje zranenia vyplývajú zo sklamaní z nedostatku Božej starostlivosti o mňa? Stáva sa to. Treba si však uvedomiť, že tak, ako sa Boh o mňa neprestal ani na chvíľu starať, rovnako intenzívne sa had snaží, aby som uveril opaku. Veď čo môže týrať dušu viac než to, ak uverí, že Bohu na nej nezáleží? A keď potom trpíme či dokonca zatrpkneme, had sa teší. On Boha stratil, tak nech aj my vieme, aké to je! Je dobré a užitočné pripomínať si v takých chvíľach Božie dotyky v našom živote. Stíšiť sa, sadnúť si nad šálkou kávy či čaju a uvažovať. Možno sa nám vynorí nedávna spomienka, možno budeme musieť načrieť hlbšie. Ak však budeme túžiť, spomienka na dobré veci, ktoré Boh uskutočnil v našich životoch, iste príde. Predostrime ju Zlému ako dôkaz, postavme sa voči jeho klamstvu. Vezmime si na pomoc žalm či citát z Nového zákona. Neverme, že Boh nám chce ubližovať. Nedajme si nahovoriť takú nehoráznu lož. A napokon, čo ak nás samých sužuje nedávna či dávna vina? Už niekoľkokrát sme požiadali o odpustenie, vyznali sa vo sviatosti zmierenia, vykonali nápravu, skutok kajúcnosti, urobili viac, než sa od nás vyžadovalo, no vina nie a nie odísť. Opríme sa o pravdu, že Ježiš zomrel za naše zlyhania. Nespochybnujeme veľkosť jeho obety. Zomrel aj za to, čo ma tak trápi. Je to preč. Uver, duša, a tancuj! Odpusť sám sebe. Pascha je oslava toho, že Boh ODPUSTIL. Na vlnách Ježiš vie najlepšie práve hrajú moju obľúbenú. „Pod', vyjdi von z tmy, svetlo máš v sebe...“ Si Božím chrámom, si Božím chrámom. Nedaj sa ušliapať, nedaj sa zamknúť do vnútra svojich zranení. Máš na viac... **CHRISTOS VOSKRESE!**

a. Rastislav (farár)

„Boh slúži I. časť“

Drahí bratia a sestry, Možno ste už niekedy pozerali telenovely. Ja som na nich prežil časť detstva. Vtedy išlo mnoho telenoviel. Zaujímavou vecou bolo na nich však to, že v domoch boháčov mali slúžky, ktoré tam slúžili. Bolo to také čudné, že v 21. Storočí majú slúžky. Ale to vôbec nebol výmysel, je to naozaj pravda. Aj v dnešných dome v Mexiku či Argentíne majú slúžky. Služia svojim pánom, majiteľom domov. Robia všetko to, čo im povedia, čo nechcú robiť tí vyššej vrstvy. Sluha je tam teda človek, ktorý sa musí ponížiť, počúvať na slovo, aby si udržal prácu a niečo zarobil pre svoju rodinu. Služba je teda vnímaná ako niečo podradné, nepríjemné. Vidíme to aj u nás doma, v našich rodinách, keď treba vyniesť kôš. Deti hneď povedia: „Mne sa nechce. Prečo zase ja? Nech ide brat alebo sestra. Ja som bol minule. To nie je fér...“

Podme sa však pozrieť na službu z iného pohľadu, z Božieho pohľadu. Čo má Boh spoločné so službou?

1. Stvorenie sveta - Genezis 1. Kapitola - V tejto kapitole môžeme vidieť, ako Boh všetko pripravuje. Oddeluje nebo od zeme, vodu od súše, dáva zemi rastliny, živočíchy. Všetko pekne pripravuje. A pre koho? Pre človeka. Človek sa nespolu podieľa na tvorení sveta, on je do neho dosadený ako posledný. To je nádherné. Boh akoby „strácal čas a energiu“ a to všetko preto, aby sa mal človek dobre. Boh slúži.

2. Útek z Egypta- Genezis 13, 17- 14,31 - Židia, vyvolený národ, sú v egyptskom otroctve 400 rokov. Stavajú pyramídy, chcú im zabíjať narodených chlapcov, nemajú slobodu a potia sa v okovách. Nič príjemné. Preto volajú na Boha a prosia o pomoc. Boh začul ich volanie a zľutoval sa nad nimi. Bolo mu ich ľúto, cítil spolu s nimi. Tak vzbudzuje prostredníka záchrany- Mojžiša, ktorý chodí vyjednávať v mene Boha a ľudu k faraónovi. Presvedčuje ho o svojej moci prostredníctvom egyptských rán. Faraón ho prosí cez Mojžiša, aby tie rany pominuli a naozaj na modlitbu Mojžiša Boh plní jeho prosby. Ale nič sa neudialo, ľud bol stále v otroctve. Tak prichádza posledná rana- smrť prvorodených a faraónovi zomrel prvorodený syn. Vtedy židia opúšťajú Egypt a prichádzajú k Červenému moru, kde nestojí žiadna loď a nie je tam ani most na druhú stranu. Vtedy začínajú reptáť na Mojžiša a plakať za Egyptom. Mojžiš sa vtedy modlí a opäť Boh slúži, rozdeľuje more a prechádzajú na druhý breh. Dokonca s nimi kráča v oblačnom a ohnivom stĺpe- to bol znak Božej prítomnosti, že Boh s nimi kráča a ukazuje smer. Boh opäť slúži. Dokonca ich 40 rokov kŕmi na púšti. / Čo myslíš, z akého otroctva potrebuješ vyjsť a byť vyslobodený?

3. Hady na púšti - Židia kráčali púšťou a Boh im pomáha. Ale po čase boli zase nespokojní a nadávali na Boha a na Mojžiša, že prečo ich zobral z Egypta. Zase začali túžiť po predošlom živote. Boli v hneve na neho aj na Boha. A tak na nich prišiel trest. Cez údolie, ktorým prechádzali začali štípať židov hady a mnoho z nich umieralo. Vtedy sa opäť zľakli prosili Mojžiša a Boha o pomoc. A viete čo povedal Boh? Povedal Mojžišovi, aby vyvesil na žrd' medeného hada a každý, kto sa na neho pozrie, prežije. A tak sa aj stalo. Každý, kto sa pozrel na tohto medeného hada ostal nažive a jed hadov mu neublížil. Boh im opäť slúžil. / Pred akým jedom ťa už Boh zachránil? Z čoho sa ti podarilo dostať, alebo z čoho sa potrebuješ dostať. Aký je to hriech?

4. Dávid a Goliáš- 1 Samuelova 17,38-54 - Raz na prestávke si chcel spolužiačik, ktorý už viackrát prepadol spraviť srandu a tak prišiel ku mne, zatlačil ma k stene, chytil pod krk a začal ma dvíhať a šúchať o stenu smerom nahor. Nemohol som nič spraviť a cítil som sa bezbranne a okrem toho som sa dusil. Ten chlapec bol pre mňa ako obor a vážil možno trikrát toľko, koľko ja. Nemal som proti nemu šancu. V Biblii je podobný príbeh o židoch, ktorý už prišli do zaslúbenej zeme. Mali obrovský problém s jedným národom- filistíncami, ktorí s nimi chceli bojovať. Mali veľkých bojovníkov a vybrali jedného, ktorý vyzval na boj niekoho z vyvoleného národa. Nikto však nechcel ísť, lebo sa báli a vedeli, že keď prehrajú, celý národ sa dostane do zajatia. Filistínci čakali 40 dní na svojho súpera, ktorý neprichádzal. Nakoniec sa ponúkol maličký muž, Dávid, ktorý išiel bojovať proti vysokému obrovi Goliášovi. Nemal však silu mať na sebe vojenské brnenie a tak si zobral iba prak a 5 kameňov. Goliáš sa z neho smial, prskal na neho, nadával na neho, že čo on ide bojovať proti nemu, taký krpec. Ale nakoniec Dávid strelil prakom kameň do hlavy Goliáša, ten spadol a podrezal mu hlavu. Všetci filistínci sa ho zľakli, lebo vedeli, že to bol zázrak, že to Boh bojoval za neho a že jeho Boh je veľmi mocný. Boh slúži a vyslobodzuje opäť svoj ľud z rúk nepriateľa.... *(pokračovanie na budúce.)*

e. Matúš (kaplán)

FARSKÉ OZNAMY

- ❖ Vo svetlý pondelok, 28.03.2016 je taktiež prikázaný sviatok. Liturgie s myrovaním sú v nedeľných časoch.
- ❖ Vo svetlom týždni vás pozývame pomodliť sa okrem pondelka večiereň o 17:20 hod.
- ❖ Na svetlý piatok, 01.04.2016 je voľnica. Tento deň je tiež 1. piatok mesiaca. Spovedáme iba v piatok pred večernou sv. liturgiou. Na Bani je spoveď o 15:00 hod. a o 16:00 sv. liturgia.
- ❖ V sobotu, 02.04.2016 je fatimská sobota. Po sv. liturgii bude mariánske večeradlo.
- ❖ Dňa 03.04.2016 pozývame všetkých na Púť k Božiemu milosrdenstvu do Lutiny.
- ❖ V nedeľu o Tomášovi, 03.04.2016 vás pozývame na odpustovú slávnosť Božieho milosrdenstva s myrovaním v kaplnke Reimanus o 15:30 hod. Sviatosť zmierenia môžete prijať od 14:00 hod., o 15:00 Korunka k Božiemu milosrdenstvu. Archijerejskú sv. liturgiu bude sláviť pomocný prešovský biskup Milan Lach SJ.
- ❖ Srdečne pozývame budúcich prvákov na zápis do 1. ročníka CZŠ P.P. Gajdiča dňa 05.04.2016 o 16:00 hod.
- ❖ V nedeľu, 10.04. 2016 vás pozývame do MsKs v Sabinove na archijerejskú sv. liturgiu o 16:30. Homíliu prednesie známy exorcista Elias Vella.
- ❖ V sobotu, 30.04.2016 sa uskutoční turistický deň pre deti a mládež na trase Sedliská (Podčičva) – Hrad Čičva – Vyšný Kazimír (Rekreačný areál Lysá Hora).
- ❖ Pozývame všetkých na 6. Metropolitnú púť do Krakova v sobotu 21. mája 2016.

Obrázky prevzaté z internetu, spracoval DS

Vydáva: **Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov Sekčov, Ul. Martina Benku 7, 08001 Prešov**

Internet: www.grkat-sekcov.sk

e-mail: farnosťsekčov@gmail.com

Tel: 051/7725540

Tlač: **A-print, s.r.o., Urbánkova 13, Prešov**

Len pre vnútornú potrebu

Dobrovoľný príspevok: 0,10€

Neprešlo jazykovou úpravou